

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **A. H.**, nar. , státní příslušnost , t. č. , zastoupeného Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem se sídlem 120 00 Praha 2, Slezská 756/14, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra (Odbor azylové a migrační politiky)**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2011, č. j. OAM-331/LE-BE02-ZA12-2011, E.č.: ,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému advokátovi Mgr. Jiřímu Ostrýtovi se sídlem 120 00 Praha 2, Slezská 756/14, se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce ve výši 5.760,-Kč. Tato částka bude ustanovenému advokátovi zaplacená účtárnou Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Ustanovenému tlumočnickovi Ing. Rachidu Khalilovi, bytem 415 01 Teplice, Nedbalova 764/3 se p ř i z n á v á** odměna za tlumočnický úkon ve výši 2.011,-Kč. Tato částka bude ustanovenému tlumočnickovi zaplacená účtárnou Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění

pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany z důvodu nepřipustnosti žádosti podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nové skutečnosti.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal dne 14. 11. 2011 opakovanou žádost, ve které uvedl, že vlast opustil v roce 2001 z důvodu ohrožení života po smrti bratra. Matka a sourozenci žijí v Alžírsku, o otci nemá žádné informace. Vše již vypověděl v předchozích žádostech. O udělení mezinárodní ochrany žádá z týchž důvodů jaké uvedl již v minulosti. Rodina má problémy s vládou. V případě návratu do země původu by mohl mít problémy i on sám; mohl by být zadržen a zabit. Doplnil, že v České republice (dále jen „ČR“) má přítelkyni, která pracuje v Anglii. V ČR byl odsouzen za nelegální pobyt a falšování dokladů ke dvě letům odnětí svobody. Při pohovoru uskutečněném dne 28. 11. 2011 potvrdil správnost údajů uvedených v žádosti. Z vlasti odešel kvůli problémům s teroristy a obavám ze zabití, protože teroristé mu zabili bratra a jemu samému vyhrožovali. Doplnil, že rodina měla problémy s vládou, ale nic o problémech neví; sám žádné problémy se státními orgány neměl. Mluvit o problémech rodiny s vládou ho dříve nenapadlo. Přítelkyně (družka) má česko palestinské občanství. Před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody společně žili v Praze. V té době pobývala družka v Anglii.

Žalobce v žalobě namítá porušení ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, protože se žalovaný dostatečně nevypořádal s žalobcem tvrzenou skutečností o vedení rodinného života na území ČR. Ten je třeba v některých případech brát v úvahu i z pohledu mezinárodní ochrany a to zejména s ohledem na mezinárodní závazky ČR, konkrétně závazkem vyplývajícím z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). Žalovaný pokud jde o rodinný život odkázal pouze na zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ale opomněl možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že smyslem mezinárodní ochrany není legalizace pobytu. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 11/2009, podle kterého *„Smyslem a účelem doplňkové ochrany je tedy poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nich by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu (vycházejících zejména, avšak nikoli bezvýjimečně, z hledisek humanity založených na objektivních hrozbách) neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.“* Do Alžíru se nechce vrátit, má strach o svou bezpečnost. Záleží mu na tom zůstat v ČR s partnerkou a do budoucna s ní založit rodinu. Partnerka je sice v současné době v Londýně, ale v lednu 2012 se vrátí do ČR, kde chce zůstat a žít ve společné domácnosti s žalobcem. Vycestování žalobce z ČR by proto zasáhlo jeho rodinný život. Žalovaný nezjistil v dostatečném rozsahu skutkový stav věci. V případě žalobce nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, ale pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce současně požádal o přiznání odkladného účinku žaloby.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že jde v pořadí o čtvrtou žádost, která byla zamítnuta, protože žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ani zjištění. Odkázal na judikaturu NSS (rozsudek ze dne 30. 9. 2011, č. j. 8 Azs 11/2011 – 77 a řadu dalších rozhodnutí), z které vyplývá, že: *„institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, ale jeho smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit*

postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Mohlo by jít o skutečnosti, které nastaly během času, zejména změna poměrů v zemi původu žadatele nebo změna poměrů ve vztahu k osobě žadatele.“ Žalobce v opakované žádosti tvrdil skutečnosti, které již uváděl v předchozích řízeních (zabití bratra teroristy a výhrůžky), resp. uvedl nové skutečnosti, které však mohl bezesporu uvést již dříve (blíže neupřesněný problém rodiny s vládou). K této „nové“ skutečnosti ale pouze zmínil, že on sám žádné problémy neměl, o problémech rodiny nic neví. Na dotaz, proč tuto skutečnost neuvedl již dříve, sdělil, že neví, nepamatuje si, co říkal, resp. nic mu nebránilo to uvést; tehdy ho to prostě nenapadlo. Žalovaný v tomto směru odkázal na rozhodnutí NSS z 30. 9. 2011, č. j. 5 Azs 12/2011 – 79, podle kterého: *„Neuvedl-li žadatel ve správním řízení všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jde o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žadatel v poslední žádosti uvádí pouze skutečnosti, které mohly být předmětem zkoumání v předchozích žádostech, žalovaný nepochybí, jestliže řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost žádosti zastaví.“* Tak tomu bylo i v daném případě, protože žalobce mohl zcela nekonkrétní tvrzení o problémech rodiny s vládou sdělit správnímu orgánu již v předchozích řízeních a učinit ho předmětem posouzení již v minulosti. Žalovaný za této situace neshledal důvod pro provedení nového meritorního řízení o věci. Žalobce tento závěr žalovaného nijak nezpochybňuje. Jeho námitky směřují pouze do posouzení relevance žalobcova tvrzení ohledně existence rodinného života na území ČR. K této námitce odkázal žalovaný na vyjádření žalobce, ze kterých vyplynulo, že jeho přítelkyně odcestovala z ČR za prací do zahraničí. Na základě takto žalobcem předestřených tvrzení žalovaný konstatoval, že ani tento důvod není skutečností, která by odůvodňovala nové meritorní posouzení věci. Novou skutečností totiž není jakákoli skutečnost, ale jen taková, která by mohla mít dopad do hmotně právního postavení žalobce. Tvrzení o družce, která do ČR jezdí na krátké návštěvy ze zahraničí, kde pracuje, ovšem takovou relevantní skutečností není. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný, že k úpravě pobytu cizince slouží instituty zákona o pobytu cizinců a nadto konstatoval, že přítelkyně žalobce v ČR nepobývá, což žalobce potvrdil. Podle žalovaného byl stav věci zjištěn dostatečně, když žalovaný vyšel z tvrzení žalobce učiněných ve správním řízení. Námitka nedostatečně zjištěného stavu je navíc formulována jen obecně pouze s poukazem na budoucí záměry žalobce. Žalobci ale nic nebrání realizovat právo na rodinný a soukromý život v jeho vlasti. Zákon o azylu není universálním nástrojem k legalizaci pobytu jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 6 Azs 3/2011 – 97. Navíc z rozsudku téhož soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 2/2010 – 61, plyne, že *„manželství se státní občankou ČR není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.....Tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrany, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť stěžovateli nic nebrání, aby toto své právo realizoval ve své vlasti.“* Žalovaný rovněž nesouhlasil s návrhem žalobce na přikázání odkladného účinku žalobě, když skutečnosti uvedené v návrhu na jeho přiznání toto neodůvodňují. Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla již dříve posouzena a následně přezkoumána soudem. Důvody bránící žalobci v návratu do země původu z pohledu zákona o azylu shledány nebyly.

Při jednání konaném dne 22. 3. 2012 setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Žalobce doplnil, že jeho rodina je v nebezpečí ze strany vlády, protože jsou viněni ze spolupráce s teroristy. Upřesnil, že rodiče nevědí, z jaké strany jsou ohroženi, protože nelze rozpoznat původce nebezpečí, tj. zda je to vláda nebo teroristé.

Pověřený pracovník žalovaného uvedl, že žalobce přicestoval do ČR již v roce 2001, tedy před jedenácti lety. Nyní projednávaná žádost je již čtvrtá v pořadí, když předchozí

žádosti byly odmítnuty. Poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je třeba odmítat účelově podané žádosti. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany musí podstatné důvody uvést již v prvním řízení. Místo toho, aby si žalobce upravit pobyt na území ČR, podává opakovaně účelové žádosti a páchá zde trestnou činnost. Soudem mu bylo uloženo správní vyhoštění.

Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí a po provedeném řízení neshledal žalobu důvodnou, přičemž uvedený závěr vychází z následujících zjištění a úvah:

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal poslední (v pořadí čtvrtou) žádost o udělení mezinárodní ochrany z obavy z teroristů, kteří zabili jeho bratra a mohli by ohrožovat i žalobce, dokonce ho i zabít. Nově uvedl, jednak to, že jeho rodina má problémy s vládou a dále, že má v ČR přítelkyni, s níž hodlá v budoucnu žít a založit rodinu.

Správní orgán vyšel při posouzení opakované žádosti žalobce především z tvrzení žalobce a uzavřel, že jsou dány podmínky pro zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřípustnosti žádosti. Uvedený právní názor sdílí i soud, protože i pro něj je rozhodující, že základní důvod, pro který žalobce opakovaně žádá o udělení mezinárodní ochrany, je stále týž (obava z teroristů). Obava z teroristů tak není novou skutečností, protože se o ní žalobce zmiňoval ve všech třech předchozích žádostech. Takovou skutečností není ani tvrzení žalobce, že jeho rodina měla problémy s vládou. Žalobce tyto problémy nedokázal blíže popsat, uvedl, že o tom nic bližšího neví, ale že to bylo proto, že nikdo nebyl odsouzen za smrt bratra. Jelikož šlo o problémy ještě z doby před odchodem žalobce ze země původu, měl žalobce možnost zmínit se o nich již při podání první žádosti, což neučinil, ač mohl. Jeho zaviněním proto nebyly předmětem posuzování před správním orgánem v předchozích řízeních. Žalobce tak neunesl břemeno tvrzení a žalovaný proto rozhodl v souladu se zákonem. Z uvedeného vyplývá, že to byl žalobce sám, kdo správnímu orgánu, ať již z jakéhokoliv příčin, neuvedl v prvním řízení všechny, pro rozhodnutí významné, skutečnosti, a nemůže se proto s poukazem na osobní situaci a soukromý život (vztah s přítelkyní) úspěšně dovolávat zásady non-refoulement a právní úpravy zakotvené v jím zmiňované úmluvě. Na tomto místě soud pouze pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2010, č. j. 4 Azs 62/2009 – 56, podle kterého: *„Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tj. k objektivní hrozbě vyjmenovaných skutečností (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení...“*.

Novou skutečností není ani tvrzený rodinný život. Aby šlo o novou skutečnost významnou z hlediska azylu či doplňkové ochrany, musí tato dosahovat určité intenzity či hloubky. Tak tomu ale v případě žalobce není, protože žalobce žádný faktický společný život s přítelkyní na území České republiky až dosud nevedl, neboť byl ve výkonu trestu, přítelkyně pracovala ve Velké Británii a do České republiky pouze dojížděla. Žalobce navíc nic nebrání vést rodinný život v zemi svého původu. Po posouzení žalobní námitky poukazující na rodinný a soukromý život a nedostatky v odůvodnění rozhodnutí uvádí soud, že ani v tomto směru žádné pochybení žalovaného neshledal, neboť žalovaný zcela přiléhavě a v souladu se zákonem odkázal na zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohl žalobce již v minulosti využít a jejich prostřednictvím si mohl upravit pobyt na území České republiky.

Nesouhlas žalobce se závěrem o legalizaci pobytu je nepřipadný, protože v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný o legalizaci pobytu zmiňuje pouze v souvislosti s rekapitulací předchozích azylových řízení a jejich výsledku, konkrétně ve vztahu k rozhodnutí o třetí žádosti.

Soud má proto za prokázané, že žádost žalobce je nepřipustná a že správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu, když řízení o nepřipustné žádosti podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Soud neshledal opodstatněnou ani námitku poukazující na nedostatky ve skutkových zjištěních, neboť správní orgán vyšel zcela v souladu se zákonem především z tvrzení žalobce, která řádně posoudil a přijal právní řešení, které neodporuje zákonu. Žalobce navíc v žalobě ani blíže neuvádí, které skutečnosti, pro rozhodnutí významné, žalovaný opomněl zjistit, ani nenavrhuje provedení nějakých důkazů.

Z důvodů právě předestřených proto soud konstatuje, že žalovaný neporušil ustanovení správního řádu, a že jím vydané nerozhodnutí netrpí ani nedostatkem odůvodnění právního závěru, který žalovaný na základě tvrzení žalobce učinil.

Ze všech výše uvedených důvodů proto soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Protože soud rozhodl ve věci samé, nezabýval se z důvodu nadbytečnosti návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náklady řízení nepožadoval; soud proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupce z řad advokátů. V takovém případě hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovenému zástupci proto soud přiznal odměnu a náhradu hotových výdajů v celkové výši 5.760,- Kč, skládající se ze dvou úkonů právní služby [§ 11 odst. 1 písm. b) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) po 2100,- Kč (4.200,- Kč) podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s ustanovením § 7 bodem 5., 2x režijní paušál po 300,- Kč, tj. 600,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky) a 20% daň z přidané hodnoty (960,- Kč), již je ustanovený zástupce plátcem.

Ustanovenému tlumočnickovi z jazyka arabského Ing. Rachidu Khalilovi přiznal soud odměnu za tlumočnický úkon - tlumočení průběhu ústního jednání v rozsahu 2 hodin ve výši 700,- Kč (2 x 350) podle § 17 odst. 1, pol. 1. vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, kterou zvýšil jednak podle § 22 odst. 1, písm. a) téže vyhlášky o 20 % (140,- Kč) za tlumočení projevů zvláště náročných na přesnost a dále podle § 22 odst. 1, písm. b) téže vyhlášky o 10% (70,- Kč) za tlumočení z asijského jazyka, celkem 910,- Kč. Současně soud přiznal ustanovenému tlumočnickovi podle § 28 odst. 1, písm. a) téže vyhlášky ve spojení s § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhlášky 429/2011 Sb., o změně sazby základní náhrady za použití motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, náhradu cestovního osobním automobilem tovární značky Škoda Fábria z Teplic do Prahy a zpět (190

km, spotřeba 6 litrů benzínu 95 oktanů na 100 km) ve výši 1.101,- Kč. Ustanovenému tlumočnickovi proto náleží celková částka ve výši 2.011,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. března 2012

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Božena Kouřimová